

Arrest

nr. 209 328 van 14 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28 A bus 6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 7 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juni 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Bij brief gedateerd op 26 december 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 27 juni 2017 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing

die op 8 augustus 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.12.2016 werd ingediend door :

*[K.,J.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Statenloos
geboren te [...] op [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De moeder van betrokkene vroeg op 16.06.2010 asiel aan. Betrokkene was toen veertien jaar. De asielprocedure werd afgesloten op 11.04.2011 met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenes moeder verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.10.2011, betekend op 13.10.2011. De duur van de asielprocedure - namelijk ongeveer 10 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat betrokkene ondertussen door de Belgische staat erkend werd als staatloze kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het statuut van staatloze op zich, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Limburg, afdeling Hasselt d.d. 26.05.2016 kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de Vreemdelingenwetgeving. Het loutere feit dat betrokkene geen nationaliteit heeft betekent niet dat betrokkene zijn aanvraag tot machtiging niet zou kunnen indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Het feit dat iemand geen nationaliteit heeft en dat hij aldus staatloos is, staat niet in de weg dat betrokkene zijn aanvraag kan indienen in het land waar hij nog over een verblijfsrecht beschikt, hetzij Armenië, hetzij Rusland, hetzij een ander land of ander gebied waar hij mag verblijven. Betrokkene toont niet aan dat hij de nodige stappen zou hebben ondernomen om te achterhalen of hij nog over een verblijfsrecht beschikt in Armenië, in Rusland of één der landen waar hij mogelijks op rechtmatige wijze heeft verbleven. Het is aan betrokkene zelf om hiervan de bewijzen aan te brengen. Kortom, wij stellen heden vast dat betrokkene inderdaad naar Belgisch recht als staatloze werd erkend. Echter het loutere feit dat hij staatloos, betekent niet dat hij geen verblijfsrecht meer zou genieten in het land van gewoonlijk verblijf. Het is aan betrokkene om dit aan te tonen. Dit doet hij niet. Ook de verwijzing naar twee attesten van de Russische en Armeense ambassade verandert hier niets aan. Het attest van de Russische ambassade stelt enkel dat betrokkene "(...) s'est rendu à la Section consulaire de l'Ambassade de Russie le 27 juillet a.c.". Dit attest toont niet aan dat hij geen verblijfsrecht meer zou genieten in

Rusland. Ook de loutere bewering dat hij geen verblijfsrecht meer zou hebben in Rusland aangezien hij al een lange periode Rusland zou verlaten hebben wordt niet gestaafd met enig bewijs. Het attest van de Armeense ambassade stelt "(...) qu'il n'y a pas d'information sur la citoyenneté de la République d'Arménie de [J.K.], né le [...]". Ook dit attest toont niet aan dat betrokkene geen verblijfsrecht meer zou kunnen genieten in Armenië. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat hij over geen verblijfsrecht meer zou beschikken in het land van gewoonlijk verblijf. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat hij nergens nog een verblijfsrecht zou genieten teneinde van daaruit de aanvraag de aanvraag tot machtiging in te dienen.

Betrokkene haalt aan dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar zijn herkomstlanden aangezien hij geen reisdocumenten bezit of kan bekomen. De loutere vermelding dat hij geen reisdocumenten zou kunnen bekomen of bezitten kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Hij toont niet aan dat hij stappen heeft ondernomen om na te gaan of hij geen reisdocument zou kunnen bekomen. De omstandigheid dat men geen onderdaan is van een bepaald land, sluit namelijk niet uit dat men tot een bepaald land kan worden toegelaten en dat dit land hiertoe een doorlaatbewijs of een staatlozenpaspoort aflevert. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat hij geen reisdocumenten kan bekomen. Het komt betrokkene toe om alles in het werk te stellen om aan zijn verplichting om het Schengengebied te verlaten, te voldoen.

De advocaat van betrokkene verwijst verder nog naar artikel 12, lid 1 en artikel 11 van het Staatlozenverdrag. Artikel 12 lid 1 bepaalt dat 'de persoonlijke staat van een staatloze wordt beheerst door de wet van het land van zijn woonplaats, of, indien hij geen woonplaats heeft, van het land van zijn verblijf. Betrokkene toont echter niet aan waarom de verwijzing naar dit artikel een buitengewone omstandigheid zou moeten vormen of op welke wijze dit artikel dan wel geschonden zou worden. Het mag duidelijk zijn dat de Belgische wetten worden toegepast op betrokkene ongeacht zijn verblijfsstatuut. Wat de verwijzing naar artikel 11 betreft dat stelt dat 'indien staatlozen geregeld als schepeling dienst doen aan boord van een schip dat vlag voert van een Verdragsluitende Staat, zal die Staat in welwillende overweging nemen om hun toe te staan zich op zijn grondgebied te vestigen en om hun reisdocumenten te verstrekken of hen tijdelijk toe te laten op zijn grondgebied, in het bijzonder teneinde hun vestiging in een ander land te vergemakkelijken'. Het mag duidelijk zijn dat dit artikel niet van toepassing is op betrokkene daar hij niet als schepeling in dienst is. De verwijzing naar dit artikel is misplaatst.

Betrokkene haalt aan dat hij al langer dan zes jaar legaal en gedoogd op het Belgisch grondgebied zou verblijven. Het feit dat betrokkene sedert juni 2010 in België verblijft kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Vooreerst merken wij op dat betrokkene geen zes jaar legaal op het grondgebied verbleef. Hij mocht hier enkel verblijven tijdens de behandeling van zijn asielprocedure. Bovendien wist betrokkene dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan. Na de weigering van de asielaanvraag diende de moeder van betrokkene (samen met haar kinderen, lees: betrokkene was toen nog minderjarig) het grondgebied te verlaten. Het feit dat zij dit toen niet deden is te wijten aan hun eigen houding. Bovendien merken wij nog op dat betrokkene op 27.02.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten heeft betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene haalt aan dat zijn fysieke en psychische integriteit in het gedrang zou komen mocht hij terugkeren naar Armenië doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kan ondersteunen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid zou betekenen en dat hij evenmin frauduleus zou gehandeld hebben; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Het indienen van de aanvraag in het land van gewoonlijk verblijf is niet van die aard dat dit een onmenselijke en vernederende behandeling zou betekenen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van gewoonlijk verblijf om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat de moeder van betrokkene en zijn meerderjarige zus tevens illegaal op het grondgebied verblijven en ook zij dienen het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont tevens niet aan dat hij alhier dermate nauwe banden zou hebben die onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden moeten vallen. Betrokkene toont onvoldoende aan dat zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De bewering dat betrokkene alhier school zou lopen en dat een terugkeer het verlies van een schooljaar zou impliceren kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Vooreerst merken wij op dat betrokkene geen bewijzen kan voorleggen van een eventuele scholing. Bovendien merken wij op dat betrokkene meerderjarig is en hij aldus niet langer schoolplichtig is. Noch legt hij bewijzen voor dat hij zou ingeschreven zijn aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit. De aanvraag kan in het land van gewoonlijk verblijf gebeuren.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft. Deze wet was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De advocaat verwijst verder nog naar regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van gewoonlijk verblijf verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De advocaat van betrokkene haalt tevens aan dat zijn cliënt wenst om gehoord te worden teneinde zijn argumenten verder uit te zetten, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - ni. dat mijnheer zou werk gemaakt hebben van zijn integratie, dat hij vloeiend Nederlands zou spreken, dat hij Nederlandse lessen zou gevolgd hebben, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij zich op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat hij een vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd, dat hij op intense wijze zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze taai, zeden en gewoonten, dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zou hebben eigengemaakt en dat hij alhier sociale banden zou hebben- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de (materiële) motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verwoordt haar middel als volgt:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheitoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker zijn de stelling toegedaan dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

"DAT TEN EERSTE de uitspraak van de REA Limburg, afdeling Hasselt een werking erga omnes heeft, hetgeen betekent dat de beslissing niet alleen bindend is voor de partijen die betrokken zijn in de zaak (de staatloze en het openbaar ministerie), maar ook ten aanzien van derden, waaronder de Belgische overheid ('DVZ).

In het geval van staatloosheid is het zeer duidelijk dat een terugkeer onmogelijk is: het Verdrag van 1954 over de status van Staatlozen definieert een staatloze immers als 'een persoon die door geen enkele staat, krachtens diens wetgeving, als onderdaan wordt beschouwd.'

De oorzaken van staatloosheid lopen sterk uiteen. De gevolgen ervan zijn echter zwaar. Een staatloze kan zich niet beroepen op de bescherming en bijstand die een staat aan zijn onderdanen moet verlenen. Staatlozen beschikken in hun land van herkomst daarom vaak niet over grondrechten dus ook niet over een recht op een legaal verblijf.

DAT TEN NEGENDE de erkenning als staatloze een erga omnes werking heeft. De feitelijkeheden en de vaststellingen die welk werden aanvaard door het Hof dienen tevens te worden aanvaard door DVZ.

DAT TEN TIENDE verzoeker onmogelijk term kan keren naar Armenië en/of Rusland.

Verzoeker verwijst naar de plicht van de Belgische overheid om hem niet te onderwerpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling door aan hem als Staatloze te verplichten om terug te keren naar haar herkomstlanden wijl hij geen enkele reisdocument als Staatloze kan bekomen.

DAT TEN VIERTIENDE verzoeker in een orbit-situatie dreigt te belanden bij een eventueel gedwongen uitwijzing aangezien verzoeker in geen enkele andere staat wordt binnengelaten en omdat hij er geen duurzaam en legaal verblijf kan verkrijgen. Verzoeker beschikt over geen enkel identiteits- of reisdocument. Het schending van art. 3 EVRM— dat van toepassing is op elke persoon die in België verblijft zelfs zonder verblijfsdocument - kan hierdoor in het gedrang komen.

Er is een plicht bestaande in hoofde van de Belgische overheid om een staatloze niet te onderwerpen aan een dergelijke onmenselijke behandeling. "

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat aan verzoeker al reeds het Statuut van Staatloze werd toegekend middels in een kracht van gewijsde getreden vonnis of arrest, doch stelt dat dit gegeven niet gecatalogiseerd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verzoeker zou immers niet aantonen dat hij over een verblijfsrecht zouden beschikken in Rusland en/of Armenië, alwaar zij vooralsnog onderhavige aanvraag ex art. 9bis vrw. zouden kunnen instellen.

Verzoekers wensen echter op te merken dat de uitspraak van de rechtbank, een werking erga omnes bezit hetgeen betekent dat de beslissing niet alleen bindend is voor de partijen die betrokken zijn in de zaak (de staatloze en het openbaar ministerie), maar ook ten aanzien van derden, waaronder in casu tevens de Belgische overheid [Handleiding staatlozen, 37].

Het gebeurt inderdaad dat een vreemdeling staatloos is omdat hij niet de nodige stappen zet om een bepaalde nationaliteit te bekomen. Hij is dan vrijwillig Staatloos, maar dit belet niet om dit statuut te bekomen [Cass. 6 juni 2008; T.Vreemd. 2009, 36, noot Michèle Morel; RW 2010-2011, 1086].

Het betreft aldus een negatieve definitie. Het is daarbij zonder belang of die persoon vroeger ooit een nationaliteit had. Evenmin houdt het op zich een recht in om de nationaliteit van een bepaald land te verwerven.

De rechtbank te Brugge stelde uitdrukkelijk dat hij "niet kan noch mag onderzoeken in welke mate de aanvrager eigenlijk zou kunnen onderdaan worden van een bepaalde staat " [Rb. Brugge 20 juni 2006, AR 05/3959/B, onuitgegeven; zie ook Rb. Brugge 4 april 2006, AR 03/2930/B, onuitgegeven].

Wie als staatloze wil erkend worden, moet zelf de nodige bewijzen voorleggen dat hij geen enkele nationaliteit bezit. Het betreft een negatief bewijs.

Er wordt echter van de staatloze niet vereist dat hij van elk van de ongeveer 193 staten in de wereld, het bewijs zou voorleggen dat hij daarvan niet de nationaliteit heeft. De bewijsplicht beperkt zich tot de landen waarmee de persoon een nauwe band heeft.

Het staatlozenverdrag bepaalt niet hoe dit bewijs moet geleverd worden, zodat dit overgelaten worden aan de soevereine appreciatie van de nationale rechter [SAROLEA, S., "L'apatride du point de vue interétatique au droit de la personne", RDE 1998, 291].

Verzoekers hebben diverse formele stukken vanwege de Armeense en Russische Ambassade naar voren gebracht waaruit immers bleek dat zij de desbetreffende nationaliteiten niet bezitten.

Het hof van beroep van Brussel besliste al reeds op 17 september '2014 dat een erkende staatloze die niet-repatrieerbaar is, recht heeft op een verblijfsrecht in het Rijk.

Verzoekers verwijzen naar de volgende passage:

"Het bestuur geeft immers zelf geen enkele aanwijzing voor hetgeen appellant nog zou ondernemen om als staatloze in een ander land een duurzaam verblijfsrecht te bekomen. Met name valt niet in te zien waarom een ander land dan de drie vermelde, waarmee betrokkene geen enkele band heeft, het verblijfsrecht zou verlenen indien geïntimeerde het hem zelf ontzegt.

Zodoende moet worden aangenomen dat appellant wel degelijk niet-verwijderbaar is, zonder dat hem enig nalatig stilzitten in dit verband kan worden verweten "

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt onstuitbaar dat verzoekers steeds in Armenië en Rusland op illegale wijze hebben verbleven en zulks als Jezidi minderheid.

Zij hebben aldaar nooit een legale verblijfsrecht genoten.

Er zijn tevens geen objectieve stukken dienaangaande aantrefbaar in het administratief dossier.

Tevens dient er worden geaccentueerd dat de bevoegde Ambassades uitsluitend een doorlaatbewijs kunnen verlenen aan eigen onderdanen ten einde zich naar de desbetreffende landen te verplaatsen en mits voorlegging van een geldig legitimatiebewijs dewelke verzoekers uiteraard niet beschikken.

Verzoekers vragen zich terecht af, hoe zij in feite als Staatloze een dergelijke doorlaatbewijs zouden kunnen bemachtigen van de bevoegde Ambassades ten einde teug te keren om aldaar de aanvraag ex art. 9bis vrw. te kunnen instellen.

Het komt immers aan verwerende partij toe om het integraal administratief dossier te onderzoeken..

Gelet op het geheel van de bovenstaande overwegingen zullen verzoekers in de hypothese van verwerende partij in een situatie terecht komen waarin zij terug moeten keren naar een land waar zij in wezen geen toegang tot het grondgebied kunnen verkrijgen.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stelen op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissingen komt derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat voormelde elementen volstaan om de nietigverklaring van de bestreden beslissingen te vorderen.

De motivering van verwerende partij is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig, gelet op de door verzoekers naar voren gebrachte stukken en hun administratief dossier waarmee verwerende partij niet over het geheel van pertinente elementen rekening mee heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing."

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel 3 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.2. De kritiek van de verzoekende partij waarbij zij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen

niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in voorliggende zaak geoordeeld dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt niet zelf welke elementen als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe in haar aanvraag de elementen te duiden die volgens haar het indienen van de aanvraag bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland bijzonder moeilijk maken. Het bestuur dient deze vervolgens te beoordelen en het beschikt hierbij over een ruime discretionaire bevoegdheid, die slechts de redelijkheid als grens heeft.

De verzoekende partij heeft in haar aanvraag van 26 december 2016 de volgende elementen aangehaald als buitengewone omstandigheden:

- haar erkenning als staatloze die volgens haar erga omnes werkt;
- een administratieve onmogelijkheid om terug te keren naar haar land(en) van herkomst; in dit verband stelt zij dat de Russische en Armeense ambassades hebben nagelaten om te antwoorden op haar vraag tot verificatie van haar nationaliteit en tot het verkrijgen van een verblijfsrecht, en uiteindelijk hebben geattesteerd dat zij de betreffende nationaliteiten niet heeft; zij stelt dat de voormelde ambassades weigeren om reisdocumenten of een laissez-passer af te leveren; zij stelt dan ook dat zij als staatloze niet de vereiste reisdocumenten kan verkrijgen om terug te keren naar haar land van herkomst en zij aldaar ook niet langer legaal en duurzaam kan verblijven; zij stelt dat zij geen verblijfsrecht heeft of kan verkrijgen in Armenië of Rusland, nu zij Rusland reeds lange tijd heeft verlaten en zij geen enkele nauwe band heeft met deze landen;
- het gegeven dat zij al 6 jaar "*quasi legaal*" op het Belgische grondgebied verblijft, samen met haar gezinsleden, en zij hier is geïntegreerd;
- het gegeven dat haar fysieke en psychische integriteit in het gedrang zouden komen bij een terugkeer naar Armenië of Rusland, gelet op haar Jezidi-origine;
- een voorgehouden schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM;
- het gegeven dat zij school volgt in België en een schooljaar dreigt te verliezen.

De verzoekende partij betwist op zich niet dat de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden zijn beantwoord in de bestreden beslissing, en deze in rekening zijn gebracht.

De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot het betwisten van de motieven in de bestreden beslissing omtrent haar staatloosheid, en de hieruit volgens haar voortvloeiende (administratieve) onmogelijkheid om de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen. Zij gaat niet in op de motivering in de bestreden beslissing omtrent de andere door haar als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband gemotiveerd als volgt: "Het feit dat betrokkene ondertussen door de Belgische staat erkend werd als staatloze kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het statuut van staatloze op zich, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Limburg, afdeling Hasselt d.d. 26.05.2016 kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de Vreemdelingenwetgeving. Het loutere feit dat betrokkene geen nationaliteit heeft betekent niet dat betrokkene zijn aanvraag tot machtiging niet zou kunnen indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Het feit dat iemand geen nationaliteit heeft en dat hij aldus staatloos is, staat niet in de weg dat betrokkene zijn aanvraag kan indienen in het land waar hij nog over een verblijfsrecht beschikt, hetzij Armenië, hetzij Rusland, hetzij een ander land of ander gebied waar hij mag verblijven. Betrokkene toont niet aan dat hij de nodige stappen zou hebben ondernomen om te achterhalen of hij nog over een verblijfsrecht beschikt in Armenië, in Rusland of één der landen waar hij mogelijks op rechtmatige wijze heeft verbleven. Het is aan betrokkene zelf om hiervan de bewijzen aan te brengen. Kortom, wij stellen heden vast dat betrokkene inderdaad naar Belgisch recht als staatloze werd erkend. Echter het loutere feit dat hij staatloos, betekent niet dat hij geen verblijfsrecht meer zou genieten in het land van gewoonlijk verblijf. Het is aan betrokkene om dit aan te tonen. Dit doet hij niet. Ook de verwijzing naar twee attesten van de Russische en Armeense ambassade verandert hier niets aan. Het attest van de Russische ambassade stelt enkel dat betrokkene "(...) s'est rendu à la Section consulaire de l'Ambassade de Russie le 27 juillet a.c.". Dit attest toont niet aan dat hij geen verblijfsrecht meer zou genieten in Rusland. Ook de loutere bewering dat hij geen verblijfsrecht meer zou hebben in Rusland aangezien hij al een lange periode Rusland zou verlaten hebben wordt niet gestaafd met enig bewijs. Het attest van de Armeense ambassade stelt "(...) qu'il n'y a pas d'information sur la citoyenneté de la République d'Arménie de [J.K.], né le [...]". Ook dit attest toont niet aan dat betrokkene geen verblijfsrecht meer zou kunnen genieten in Armenië. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat hij over geen verblijfsrecht meer zou beschikken in het land van gewoonlijk verblijf. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat hij nergens nog een verblijfsrecht zou genieten teneinde van daaruit de aanvraag de aanvraag tot machtiging in te dienen.

Betrokkene haalt aan dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar zijn herkomstlanden aangezien hij geen reisdocumenten bezit of kan bekomen. De loutere vermelding dat hij geen reisdocumenten zou kunnen bekomen of bezitten kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Hij toont niet aan dat hij stappen heeft ondernomen om na te gaan of hij geen reisdocument zou kunnen bekomen. De omstandigheid dat men geen onderdaan is van een bepaald land, sluit namelijk niet uit dat men tot een bepaald land kan worden toegelaten en dat dit land hiertoe een doorlaatbewijs of een staatlozenpaspoort aflevert. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat hij geen reisdocumenten kan bekomen. Het komt betrokkene toe om alles in het werk te stellen om aan zijn verplichting om het Schengengebied te verlaten, te voldoen.

De advocaat van betrokkene verwijst verder nog naar artikel 12, lid 1 en artikel 11 van het Staatlozenverdrag. Artikel 12 lid 1 bepaalt dat 'de persoonlijke staat van een staatloze wordt beheerst door de wet van het land van zijn woonplaats, of, indien hij geen woonplaats heeft, van het land van zijn verblijf. Betrokkene toont echter niet aan waarom de verwijzing naar dit artikel een buitengewone omstandigheid zou moeten vormen of op welke wijze dit artikel dan wel geschonden zou worden. Het mag duidelijk zijn dat de Belgische wetten worden toegepast op betrokkene ongeacht zijn verblijfsstatuut. Wat de verwijzing naar artikel 11 betreft dat stelt dat 'indien staatlozen geregeld als schepeling dienst doen aan boord van een schip dat vlag voert van een Verdragsluitende Staat, zal die Staat in welwillende overweging nemen om hun toe te staan zich op zijn grondgebied te vestigen en om hun reisdocumenten te verstrekken of hen tijdelijk toe te laten op zijn grondgebied, in het bijzonder teneinde hun vestiging in een ander land te vergemakkelijken'. Het mag duidelijk zijn dat dit artikel niet van toepassing is op betrokkene daar hij niet als schepeling in dienst is. De verwijzing naar dit artikel is misplaatst."

De verzoekende partij herhaalt haar argument uit de aanvraag dat haar erkenning als staatloze een erga omnes werking heeft, en deze uitspraak dus ook de verwerende partij bindt. Zij benadrukt dat het gegeven dat men vrijwillig staatloos is omdat men niet de nodige stappen heeft gezet om een bepaalde nationaliteit te verwerven, hieraan geen afbreuk doet.

De gemachtigde van de staatssecretaris erkent in de bestreden beslissing evenwel dat de verzoekende partij staatloos is, als gevolg van een uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg van Hasselt. Er blijkt

dan ook niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze rechterlijke uitspraak miskent in zijn beslissing. Hij heeft enkel geoordeeld dat de erkenning als staatloze van de verzoekende partij op zichzelf niet volstaat om een buitengewone omstandigheid uit te maken en hiervoor eveneens aannemelijk moet worden gemaakt dat de verzoekende partij niet langer verblijfsgerechtigd is in het land van gewoonlijk verblijf of herkomst en/of zij geen reisdocumenten kan bekomen om zich naar dit land te begeven. Hij was van mening dat de verzoekende partij dit bewijs niet of onvoldoende heeft geleverd. Er blijkt niet dat deze beoordeling in strijd is met de uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg van Hasselt waarbij de verzoekende partij werd erkend als staatloze, waarin enkel werd geoordeeld dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat de verzoekende partij *“geen nationaliteit bezit van de Russische Federatie en/of van de republiek Armenië.”* Hierin kan niet worden gelezen dat zij in deze landen niet verblijfsgerechtigd is en evenmin dat deze landen haar geen reisdocumenten kunnen afleveren.

De algemene beschouwingen van de verzoekende partij over de voorwaarden om als staatloze te worden erkend – die in de bestreden beslissing niet worden betwist – en de algemene verwijzing naar een passage uit een arrest van het hof van beroep van Brussel van 17 september 2014 dat niet over verzoekende partij zelf handelt, volstaan niet om de motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Voormeld arrest handelde zo over een erkend staatloze van wie reeds werd geoordeeld dat deze op afdoende wijze had aangetoond in geen enkel ander land een duurzaam verblijfsrecht te hebben of te kunnen verwerven, en om deze reden onverwijderbaar is, zonder dat hem enig nalatig stilzitten kon worden verweten. In de bestreden beslissing wordt evenwel net geoordeeld dat dit niet de situatie is van de verzoekende partij, waar zij niet of onvoldoende aantoonde in Rusland of Armenië niet verblijfsgerechtigd te zijn en in het verlengde hiervan volgens de gemachtigde van de staatssecretaris ook niet bleek dat zij niet kan terugreizen naar een van deze landen. Zolang de verzoekende partij deze motivering in de bestreden beslissing niet onderuit haalt, blijkt niet dat zij zich dienstig op voormeld arrest van het hof van beroep van Brussel kan beroepen.

De Raad benadrukt dat de verzoekende partij als erkend staatloze, zoals de verwerende partij correct stelt in de bestreden beslissing, onderworpen blijft aan de vreemdelingenwetgeving. Dit vloeit voort uit artikel 98, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat bepaalt: *“De staatloze en zijn familieleden zijn onderworpen aan de algemene reglementering”*. De verzoekende partij is derhalve onderworpen aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, met onder meer de hierin voorziene ontvankelijkheidsvoorwaarde inzake de buitengewone omstandigheden die moet worden vervuld om op ontvankelijke wijze een aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België te kunnen indienen.

De verzoekende partij betoogt dat uit de gegevens van het administratief dossier duidelijk blijkt dat zij steeds op illegale wijze in Armenië en Rusland heeft verbleven, als Yezidi, en zij in deze landen nooit een legaal verblijfsrecht heeft genoten. Volgens de verzoekende partij zijn er ook geen objectieve stukken die het tegendeel aantonen aanwezig in haar dossier. Zij stelt dat de betrokken ambassades uitsluitend een doorlaatbewijs kunnen verlenen aan eigen onderdanen en mits voorlegging van een geldig legitimatiebewijs waarover zij niet beschikt. De verzoekende partij is van oordeel dat de bestreden beslissing als resultaat heeft dat zij dient terug te keren naar een land waar zij geen toegang tot het grondgebied kan verkrijgen.

De Raad wijst erop dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden in de eerste plaats bij de verzoekende partij berust. Het komt de verzoekende partij toe om in haar aanvraag met concrete argumenten en stukken dergelijke omstandigheden aannemelijk te maken. In casu blijkt niet dat de verzoekende partij in haar aanvraag heeft gewezen op het gegeven dat zij steeds illegaal in Armenië en Rusland zou hebben verbleven of in dit verband dan minstens een begin van bewijs aanbracht. Zij verduidelijkt ook niet welke gegevens van het administratief dossier dan alsnog hierop zouden wijzen. Haar betoog in dit verband is te vaag en algemeen om dienstig in rechte te kunnen worden aangevoerd. Ten overvloede stelt de Raad vast dat in het administratief dossier zoals dit werd neergelegd geen objectief verifieerbaar stuk zit waaruit blijkt dat de verzoekende partij nooit een verblijfsrecht heeft gehad in Armenië of Rusland.

In casu legde de verzoekende partij in het kader van haar verblijfsaanvraag, en ter staving van haar betoog dat zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland voor het indienen van de aanvraag, enerzijds een attest van de Russische ambassade in België voor dat zij zich aldaar op 27 juli 2015 aanmeldde en anderzijds een attest van de Armeense ambassade in België van 4 september 2015 dat deze ambassade geen informatie heeft over het burgerschap van de verzoekende partij en dat, om de

nationaliteit te verifiëren, het noodzakelijk is een adres in Armenië te hebben, een geboorteakte, een document betreffende het verwerven van de nationaliteit of het adres in het andere land of de gegevens van het oude USSR-paspoort van de ouders (voor zover dit bestaat).

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of zij nog over een verblijfsrecht beschikt in Armenië, Rusland of een ander land waar zij mogelijk rechtmatig heeft verbleven. De twee voorgelegde attesten van de Russische en Armeense ambassade volstaan volgens de gemachtigde van de staatssecretaris in dit verband niet, omdat het attest van de Russische ambassade enkel vermeldt dat de verzoekende partij zich aldaar heeft aangemeld en het attest van de Armeense ambassade vermeldt dat er geen informatie is over het Armeense burgerschap van de verzoekende partij. Hij motiveert ook dat een loutere bewering geen verblijfsrecht meer te hebben in Rusland omdat men al lange tijd dit land heeft verlaten niet kan volstaan. De gemachtigde van de staatssecretaris is ook van oordeel dat de loutere vermelding geen reisdocumenten te bezitten of te kunnen verkrijgen niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Hij motiveert dat de verzoekende partij niet aantoonde in dit verband stappen te hebben ondernomen om na te gaan of zij een reisdocument kan verkrijgen. Hij stelt hierbij dat de omstandigheid dat men geen onderdaan is van een bepaald land niet uitsluit dat men tot dit land kan worden toegelaten en dat dit land hiertoe een doorlaatbewijs of een staatlozenpaspoort aflevert.

De verzoekende partij kan niet worden bijgetreden in haar betoog als zou het loutere gegeven van het niet-bezitten van een bepaalde nationaliteit automatisch betekenen dat zij geen verblijfsrecht (meer) kan hebben in een ander land, meer bepaald het land waar zij steeds heeft verbleven of het land van gewoonlijk verblijf. Zij brengt verder geen concrete argumenten naar voor ter weerlegging van de voormelde motivering dat zij aan de hand van de beide voornoemde attesten en haar verklaringen in dit verband nog niet heeft aangetoond dat zij in Rusland of Armenië, of enig ander land waar zij in het verleden verblijf heeft gehad, niet langer verblijfsgerechtigd is. Door louter op algemene wijze het tegendeel te beweren, weerlegt de verzoekende partij ook nog niet het motief in de bestreden beslissing dat de omstandigheid dat men geen onderdaan is van een bepaald land niet uitsluit dat men tot dit land kan worden toegelaten en dat dit land hiertoe een doorlaatbewijs of een staatlozenpaspoort aflevert, en dat zij naliel aan te tonen in dit verband de nodige stappen te hebben ondernomen. De verzoekende partij toont bijgevolg ook niet aan dat de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat zij zal moeten terugkeren naar een land waar zij geen toegang zal krijgen tot het grondgebied.

Door verder enkel te blijven volharden in de in haar aanvraag opgeworpen elementen als zouden zij buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, toont de verzoekende partij niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris incorrect of kennelijk onredelijk is. Evenmin kan de verzoekende partij erop aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling van de verschillende ingeroepen buitengewone omstandigheden. In de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhaalt, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad immers uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met alle gegevens die de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde ter staving van haar bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in dit verband een voldoende onderzoek voerde.

De verzoekende partij geeft verder aan een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij stelt dat haar niet direct en persoonlijk om inlichtingen werd gevraagd of haar niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die haar voorstelling van de feiten of van haar toestand geloofwaardig maken.

De Raad benadrukt dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. De verzoekende partij houdt dan ook ten onrechte voor dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

2.2.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS